

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 90/2010-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti M. S., B., zastúpeného advokátom JUDr. F. K., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001 konal bez zbytočných prietahov.

3. M. S. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť M. S. trovy konania v sume 292,38 € (slovom dvestodeväťdesiatdva eur a tridsaťosem centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. F. K., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 90/2010-14 z 9. marca 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. F. K., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001.

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001, v rámci ktorého vystupuje v procesnom postavení svedka – poškodeného. Podľa názoru sťažovateľa toto trestné konanie na krajskom súde trvá už veľmi dlhú dobu a v priebehu viac ako 9 rokov nebolo právoplatne skončené, čím sa prehlbuje jeho právna neistota. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že si nevie predstaviť, a to vzhľadom na posledný vo veci vyhlásený rozsudok, uplatňovanie náhrady škody v občianskoprávnom konaní, keďže v inej trestnej veci mu bol priznaný štatút chráneného svedka. Okrem toho sťažovateľ uviedol, že on samotný prietahy

v postupe krajského súdu nezapríčinil, ale že tieto boli spôsobené jednak nečinnosťou a neefektívnou činnosťou krajského súdu, ako aj tým, že vo vzťahu k obžalovaným, ktorí sa podľa jeho názoru významnou mierou podieľali na prieťahoch v konaní, krajský súd nepoužil žiadne zákonné prostriedky na elimináciu neprimeranej dĺžky konania.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001 porušené bolo, krajskému súdu prikázal, aby v namietanom konaní postupoval bez zbytočných prieťahov, a aby mu uložil povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie v sume 33 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 440,03 €.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadrila predsedníčka krajského súdu listom sp. zn. Spr. 3047/2010 z 3. februára 2010, v ktorom uviedla podstatné skutočnosti o priebehu konania. Z jej vyjadrenia okrem iného vyplynulo:

«K celej veci treba ozrejmiť podstatný problém, spočívajúci v tom, že poškodený M. S. požíva štatút chráneného svedka a preto každú písomnosť mu bolo potrebné doručovať cez Úrad na ochranu svedkov B., pretože súdu nie je známe miesto pobytu svedka. Ako chránený svedok sa M. S. zdržiava pre súd na neznámom mieste, v neznámej krajine, každý termín hlavného pojednávania bolo potrebné určovať so značným časovým odstupom, aby príslušníci Úradu na ochranu svedkov stihli zabezpečiť letenky, ubytovanie a vôbec predvedenie svedka.

K otázkam, na ktoré žiada odpovedať ÚS SR, uvádzam toľko, že M. S. má v trestnej veci obžalovaného M. E. a spol., vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 1T 1/2001, postavenie poškodeného a zároveň svedka, ktorý prejavil záujem zúčastňovať sa všetkých hlavných pojednávanií, ktoré vo veci vykonal senát „1T“. Vzhľadom k tomu, že M. S. bol v režime chráneného svedka, pojednávanie bolo zabezpečované príslušníkmi polície, ktorí sa zúčastňovali hlavných pojednávanií a títo M. S. ochraňovali.

Dôležité je uviesť aj to, že M. S. štatút chráneného svedka nebol priznaný v tejto trestnej veci, ale bol mu priznaný v inej trestnej veci, a preto tunajší súd už ani nemá

informácie o tom, či sa svedok ešte nachádza v režime ochrany alebo požiadal o vystúpenie z tohto režimu.

Vybavovanie tejto trestnej veci trvá naozaj dlhú dobu, ale nie v dôsledku nečinnosti tunajšieho súdu, ale preto, že došlo k odchodu JUDr. P. F., ktorý vec pôvodne pojednával, pričom po pridelení veci JUDr. A. H., bolo potrebné vec opätovne naštudovať. Prejednávanie predmetnej trestnej veci bolo veľmi časovo náročné, vzhľadom na rozsah spisového materiálu, časovo náročná bola aj komunikácia s poškodeným M. S., a to v dôsledku toho, že má štatút chráneného svedka a každá písomnosť musela ísť výlučne cez Úrad na ochranu svedkov.

Situáciu komplikoval aj samotný M. S., napr. tvrdením, že mu nikdy nebol doručený prvostupňový rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 01. 10. 2003 a preto sa odmietal vyjadrovať k veci na ďalších hlavných pojednávaniach pred senátom JUDr. A. H. Táto veľmi závažná problematika bola riešená za súčinnosti pracovníkov Úradu na ochranu svedkov, ktorí usvedčili M. S. z nepravdivého tvrdenia o nedoručení rozsudku. Na preverenie uvádzanej skutočnosti však bolo potrebných niekoľko mesiacov, počas ktorých sa hlavné pojednávanie nemohlo vykonať. ...

Hoci ostatný rozsudok v predmetnej trestnej veci sp. zn. 1T 1/2001 bol vyhlásený dňa 25. 06. 2009, tento sa doposiaľ nachádza na tunajšom súde, nakoľko v dôsledku zistenia opisnej chyby v mene jedného obžalovaného, NS SR trestný spis vrátil na vykonanie opravy. I keď by sa zdalo, že opravu možno vykonať urýchlene a spis urýchlene predložiť NS SR, nie je to možné, pretože doručenie opravného uznesenia, vyžiadanie si nesprávneho rozsudku a jeho opätovné doručenie všetkým účastníkom konania, je veľmi časovo náročné práve preto, že poškodenému M. S. možno písomnosť doručovať len cez Úrad na ochranu svedkov, čo sa nerealizuje bežnou poštou.»

V liste sp. zn. Spr. 3047/2010 z 18. marca 2010 predsedníčka krajského súdu oznámila ústavnému súdu, že netrvá na ústnom prerokovaní danej veci.

K vyjadreniu predsedníčky krajského súdu podal stanovisko právny zástupca sťažovateľa listom doručeným ústavnému súdu 23. marca 2010, v ktorom zotrval na svojich

predchádzajúcich tvrdeniach a vyjadril súhlas s tým, aby sa v danej veci konalo bez nariadenia ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania, ale hlavne zo spisu krajského súdu sp. zn. 1 T 1/2001 ústavný súd zistil, že 3. januára 2001 bola krajskému súdu doručená obžaloba na obvinených za trestný čin vydierania vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a § 235 ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. V tejto trestnej veci sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení svedka – poškodeného. Dňa 27. marca 2001 Krajská prokuratúra v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) oznámila krajskému súdu, že sťažovateľovi bol v inej trestnej veci priznaný štatút chráneného svedka. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné zabezpečiť prítomnosť sťažovateľa na hlavnom pojednávaní prostredníctvom špeciálneho policajného útvaru, ktorý zastrešuje ochranu svedkov.

V období od 15. marca 2001 do 1. októbra 2003 sa na krajskom súde uskutočnilo 12 pojednávaní, pričom na poslednom z nich, teda 1. októbra 2003, bol vo veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Keďže sťažovateľ nadobudol dojem, že vo veci sa nekoná, v decembri 2003 žiadal krajský súd o podanie správy. Ten mu na jeho žiadosť odpovedal listom zo 17. decembra 2003 a až 5. februára 2004 žiadal špeciálny policajný útvar o doručenie rozsudku sťažovateľovi.

Proti rozsudku krajského súdu z 1. októbra 2003 podali obžalovaní 18. februára 2004 odvolanie a 15. marca 2004 krajský súd predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý 17. februára 2005 určil termín pojednávania na 17. marec 2005. Na tomto pojednávaní najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 To 16/2004 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. Najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu 22. júna 2005.

Dňa 3. augusta 2005 krajský súd prostredníctvom evidencie obyvateľstva zisťoval pobyt sťažovateľa a až 2. decembra 2005 požiadal políciu o doručenie uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi. Podľa úradného záznamu z 29. marca 2006 založeného v spise bolo uznesenie najvyššieho súdu doručené sťažovateľovi prostredníctvom policajného útvaru zabezpečujúceho ochranu svedkov.

Dňa 20. júla 2006 krajský súd vyzval obhajcu obžalovaného na stotožnenie svedka, ktorého bolo potrebné vypočuť. Krajský súd opakoval výzvu 24. augusta 2006 a obhajca na ňu reagoval podaním doručeným krajskému súdu 28. augusta 2006.

Dňa 4. októbra 2006 predsedníčka senátu požiadala podpredsedu krajského súdu o určenie tretieho člena senátu a 16. októbra 2006 určila termín pojednávania na 8. december 2006.

V období od 8. decembra 2006 do 21. júna 2007 sa na krajskom súde uskutočnilo ďalších 5 pojednávanií. Ešte medzitým, a to 20. decembra 2006, bol krajskému súdu z krajskej prokuratúry odstúpený návrh sťažovateľa na zaistenie jeho nároku na majetku obžalovaných. O tomto návrhu rozhodol krajský súd uznesením z 9. februára 2007 tak, že ho zamietol. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 21. februára 2007 sťažnosť.

Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu bola najvyššiemu súdu predložená až 6. novembra 2007 spolu s odvolaním obžalovaných proti odsudzujúcemu rozsudku krajského súdu, ktorý bol vyhlásený na pojednávaní 21. júna 2007. Dňa 16. januára 2008 sa na najvyššom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom tamojší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 8/2007 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 9. februára 2007 zamietol a uznesením sp. zn. 5 To 7/2007 napadnutý rozsudok krajského súdu z 21. júna 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu 30. januára 2008.

Po vrátení veci z najvyššieho súdu krajský súd 24. októbra 2008 určil termín pojednávania na 29. január 2009.

V období od 29. januára 2009 do 25. júna 2009 sa na krajskom súde uskutočnili ďalšie 4 pojednávania, pričom na pojednávaní konanom 25. júna 2009 bol vo veci vyhlásený v poradí tretí rozsudok, ktorým boli obžalovaní uznaní za vinných, boli im uložené tresty odňatia slobody, výkon ktorých bol odložený so stanovenou skúšobnou

dobou a sťažovateľ bol s celým nárokom na náhradu škody odkázaný na občianskoprávne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie jeden z obžalovaných, krajský prokurátor a sťažovateľ.

Dňa 30. novembra 2009 krajský súd predložil spis najvyššiemu súdu, ktorý mu ho bez rozhodnutia 22. januára 2010 vrátil s odôvodnením, že vo veci je potrebné vydať opravné uznesenie.

Dňa 26. januára 2010 krajský súd vydal opravné uznesenie.

III.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého zmyslom a podstatou je právo každého na to, aby jeho vec bola prerokovaná bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 245/07).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická

zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet konania (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom posúdenia je trestná vec v štádiu konania pred súdom po podaní obžaloby za trestný čin vydierania. Podľa názoru ústavného súdu prejednávanie trestných vecí násilného charakteru, medzi ktoré patrí aj trestný čin vydierania, nie je ojedinelou záležitosťou, práve naopak, všeobecné súdy rozhodujúce v trestných veciach sa s takouto agendou v praxi bežne stretávajú. Medzi rutinné úkony, ktoré je v danej veci potrebné vykonať, patrí výsluch obžalovaného, prípadne obžalovaných, výsluch poškodeného, prípadne existujúcich svedkov. Ak je to pre účely trestného konania potrebné, na posúdenie a zodpovedanie otázok vyžadujúcich si odborné znalosti, sa do konania priberajú znalci, prípadne vo veci sa realizujú ďalšie procesné úkony ako napr. zaistenie nároku poškodeného na majetku obžalovaného a podobne. V danom prípade však ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by ho viedla k záveru o tom, že predmetnú trestnú vec je možné vyhodnotiť ako právne či skutkovo náročnú.

Správanie sťažovateľa v priebehu doterajšieho trestného konania nemožno vyhodnotiť ako také, ktoré by prispelo k jeho podstatnému predĺženiu. Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdeniami predsedníčky krajského súdu, že priebeh konania bol zdĺhavý aj z dôvodu, že sťažovateľovi bol v inej trestnej veci priznaný štatút chráneného svedka, s čím súviselo komplikované doručovanie jemu určených písomností, ktoré sa mohlo uskutočniť len prostredníctvom špeciálneho policajného útvaru. Ústavný súd priznáva istú náročnosť spojenú s takýmto doručovaním písomností a predvolávaním sťažovateľa na hlavné pojednávania, ale na druhej strane nemožno tvrdiť, že na viac ako 9 rokov trvajúcim konaní má sťažovateľ zásluhu z dôvodu priznaného statusu. Z tohto dôvodu nemohol a nemôže byť sťažovateľ pre uplatnenie svojich práv v žiadnom ohľade diskriminovaný. Bolo a je povinnosťou krajského súdu prispôsobiť statusu quo sťažovateľa svoj postup a realizáciu

procesných úkonov tak, aby bolo chránené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Napokon sa ústavný súd zaoberal samotným postupom krajského súdu. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za prvoradé poukázať na to, že predmetné konanie vedené na krajskom súde trvá už viac ako 9 rokov. Už len toto zistenie signalizuje, že postup krajského súdu v predmetnej trestnej veci nekorešponduje s obsahom základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Okrem toho ústavný súd poukazuje aj na niektoré obdobia nečinnosti krajského súdu, a to napríklad na obdobie v trvaní 5 mesiacov od 22. júna 2005, keď najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu po rozhodnutí o odvolaní, do 2. decembra 2005, keď krajský súd požiadal políciu o doručenie uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi, či obdobie v trvaní 9 mesiacov od 30. januára 2008, keď najvyšší súd druhýkrát vrátil spis krajskému súdu po zrušení jeho rozsudku, do 24. októbra 2008, keď krajský súd nariadil pojednávanie. V tejto súvislosti je taktiež nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že krajský súd vykonal dokazovanie takým spôsobom, že najvyšší súd v rámci odvolacieho konania dvakrát jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil, aby v nej znovu konal a rozhodol. Už len na dokreslenie postupu krajského súdu ústavný súd upriamuje pozornosť aj na to, že aj potom, ako krajský súd vo veci vyhlásil rozsudok po tretíkrát a proti nemu bolo podané odvolanie, v dôsledku čoho krajský súd predložil vec najvyššiemu súdu, odvolací súd mu ho vrátil bez rozhodnutia, pretože vo veci bolo potrebné vydať opravné uznesenie. Tieto skutočnosti svedčia nielen o nečinnosti, ale aj o nesústrednej činnosti krajského súdu. Do posudzovaného obdobia nečinnosti a nesústredenej činnosti krajského súdu nemožno zahrnúť obdobie v trvaní 1 roka a 8 mesiacov (15. marca 2004 – 22. júna 2005, 6. novembra 2007 – 30. januára 2008, 30. novembra 2009 – 22. januára 2010), pretože v uvedenom období sa spis nachádzal na najvyššom súde, ktorého postup sťažovateľ nenamietal. Ústavný súd však konštatuje, že ani táto skutočnosť a ani okolnosť spočívajúca v komplikovanejšom postupe pri doručovaní písomností sťažovateľovi nemôžu ospravedlniť neprimeranú dobu doterajšieho trestného konania vedeného na krajskom súde, v rámci ktorého si sťažovateľ uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenú trestným činom.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že v danej trestnej veci bolo vykonaných 21 hlavných pojednávaní, na ktorých bol vypočutý sťažovateľ, obžalovaní, mnohí svedkovia, v rámci konania krajský súd rozhodol aj o návrhu sťažovateľa na zaistenie jeho nároku na majetku obžalovaných a vo veci vyhlásil tri rozsudky. Ústavný súd však nepovažoval za podstatné množstvo úkonov, ktoré krajský súd v trestnom konaní vykonal, ale v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 33/99, II. ÚS 71/01, I. ÚS 298/08) považoval za rozhodujúcu predovšetkým skutočnosť, či ich vykonanie bolo efektívne, rešpektovalo zásadu procesnej ekonomiky a zásadne vytváralo podmienky na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemohol prihliadnuť na zmenu zákonného sudcu, v dôsledku ktorej musel nový sudca vec naštudovať, čo tiež trvalo istú dobu. Na túto skutočnosť poukázala vo svojom vyjadrení predsedníčka krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že takéto okolnosti v zásade nezohľadňuje pri posudzovaní konaní vedených všeobecnými súdmi v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo dotknutej osoby na súdne konanie bez zbytočných prieťahov (obdobne napr. III. ÚS 140/07, III. ÚS 77/09).

Okrem uvedeného hodnotenia veci podľa troch základných kritérií ústavný súd prihliadol aj na predmet konania (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa. V danej veci sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení svedka – poškodeného a v rámci trestného konania si uplatnil nárok na náhradu škody. Trestné konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, pričom v jeho priebehu bol sťažovateľ vystavený pocitu právnej neistoty.

Ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 1/2001 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu,

prikázal mu (čl. 127 ods. 2 ústavy), aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ dosiaľ nachádza (bod 2 výroku nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 33 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 127/07).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav konania a jeho význam pre sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru priznať sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (bod 3 výroku nálezu), pričom zvyšnej časti uplatneného primeraného finančného zadost'učinenia nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré jeho právny zástupca vyčíslil v podaní doručenom ústavnému súdu 23. marca 2010 v sume 440,03 €. Ústavný súd v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 15, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 292,38 € (dva úkony právnej služby – 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. podanie ústavnej sťažnosti, t. j. dvakrát po 115,90 € + dvakrát režijný paušál po 6,95 € + 19 % daň z pridanej hodnoty) [bod 4 výroku nálezu]. Zvyšnej časti uplatnenej náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd nevyhovel.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2010